

Kelemen Lajos

A vetésből

Iancu Laurának

És ahogyan nem lehetne, friss
levegőt szippantok, szép rögzösen fodrozódik
a szántó, visszavonz egy történet határáig,

önként megint, parancsokon
kívül; magot fogok szórni a mezőnek,
ez lesz udvarlásom,

a pillanat örök jelenében:
mi igazibb vallomás?
a földével egybeesik pályánk,

nem különös, hogy néha éjében
mégis messzebbre látni? igaz, furán inog
a táj, mint elszabadult csónak,

de úgy van: *ilyenkor*
lámpát gyűjtani nem szokás.

Eddzük a tudatosságot

Lehet, hogy Isten fixíroz minket,
vajon nála már a
határokig jutottunk? S ez új ártalom:
a tűző napfény fog levadászni? –

Azután a kert és ösvénye sötét átkelőhelyé válnak –

Nem inkább a lemondott erő,
a lepusztult dac;
a sebezhetőség tesz mülőfélé bennünket?
S tússzá anyyi lelki nyűg –

Próbálj a test ura lenni még, világra éhező!

Hajolva Istenhez, kis istencseléd:
„sejtem, Uram, mint van
a teremtéssel...”

Az ösztön modell és varázs-kör,
s ahogy kér és parancsol: eddük a tudatosságot, igaz?!

...Elhiheted,
magam is tervektől roskadok.

Szívtuning

Egy szó – persze, mi volna, *szívtuning* – ilyesmi;
a nekünk szánt kor lépcséjéről nézve
élesedik-e már a horizont: képünkről olvasható –

s ki lát szabott határnál odább?

hogya mondd? a költészet támhely, test a ködfalban?
szavát fák köze nyeli el,
a zöld világ, hol láng fut füvek kanócán –
szinte robban az évszak;

és tessék: akárcsak tavaly: bátor a tavasz –
ma élet, örült nevezné másnak; csupán őszre: sors;

bent nincsenek évszakos, szép hangzatokkal támasztott
példázatok, nincs egy szó csupán a kedvünkért;

mégis megvan minden ott

noha egészen széttárva a tér, egy érzés,
mint a kertalji patakon az akácdeszka-híd, bizton vezet át
odatúlra, valahová

s bizonytalansággal egyszer majd a másik partról is kapunk
jelet, amottan is történnek dolgok, mondják,

pl. végre senkivel sincsen senki,
hanem (ami eminnét végképp érthetetlen) immár
az ragad magával, hogy nem különbözünk.